ION CEL FERICIT

de Dan Doboş

- Bai Vasile, tu-ti mai amintesti de tuica de prune?

- Eram mic, Ioane! Am furat odata, la 'mormintare la tata, dar nu mai stiu ce gust are, am raspuns.

Vasile s-a asezat pe banca si a fluierat a paguba dupa o fata cu fusta scurta. Nici macar nu ne-a injurat.

- Da' de ce ma intrebi, mai Ioane, tocmai acum de tuica de prune?

- Am auzit ca in mahala ar fi o baba care are de vinzare citeva litre de licoare din asta.

Am simtit o caldura placuta cum mi se cuibareste in mate. Tuica de pruna! Facuta chiar din fructe crescute vinetiu la soare. Dulci si aromate... Apoi puse intr-un butoi la care se leaga o teava de cupru ca un sarpe bolnav, si din care plinge licoarea... In momentul acela as fi dat trei ani din viata pentru o jumatate de astfel de rachiu. Asta in cazul in care s-ar fi gasit cineva interesat de o afacere atit de proasta. As fi dat trei ani din viata si pentru alcoolul din sinteza micotica. Dar numai pentru un litru!

- Bai Vasile, eu le fac felul...

- Cui Ioane?

- La aia de si-au deschis firma in centru. “Satisfactie garantata”!

- Care mai, aia de mint ca te pot face sa traiesti intr-o ora viata oricarui om de-a pasit vreodata pe pamintul ista si sa o schimbe incit sa traiesti si sa mori fericit?

- Chiar aia. Uite, am aici reclama lor.

Ion a scos din buzunarul larg al fulgarinului sau soios un lector vechi care pilpiia portocaliu.

"Satisfactie garantata

Un milion de credite pentru cel care se declara nemultumit.

Alege cine vrei sa fii: Napoleon, Hitler, Einstein, Pitagora, Mesalina, Maria de Medicis!

Fii presedinte, fii magnat, fii oricine!

Noi iti garantam fericirea!"

- Nu pricep, am marturisit. Ce vrei tu sa le iei astora?

- Uite, scrie aici! Zice ca, odata ce ai ales cine vrei sa fii, ei garanteaza ca in urmatoarea ora vor simula o existenta fericita a acelei persoane. Si, daca nu reusesc, se angajeaza sa te despagubeasca. Un milion de credite!

Ochii lui Ion sticleau ca atunci cind il fraierise pe ala si-i vinduse ciinele, spunindu-i ca este ultimul exemplar perfect natural desi pompa

subcutanata care ii picura animalului adrenalina in singe se auzea destul de tare fiindca ii adaptasem motorul de la stergatoarele de parbriz ale unei masini zdrobite de la noi din parcare.

Cind am intrat in cladirea aia de stabi, portarul a vrut sa ne dea afara. Dar Ion i-a aratat banii si imediat am fost inconjurati de doua fite cu picioarele pina in laringe. La primul colt am profitat si mi-am bagat mina sub fusta uneia din ele. M-a pus la punct politicos si ferm. De aia, in liftul care ne duce spre salile de simulare, am mai incercat de trei ori. Mi-a tras un sut in boase.

M-a trezit un scandal monstru:

- E o escrocherie ordinara! tipa functionara, o tipa uscata, cu barba inainte si ochelari subtiri, cu rama din aur.

- Ba pe-a ma-ti, i-o intoarse Ion. Ce vrei sa spui? Ca eu sint nimeni? Eu nu sint ca toti complexatii care vin de obicei la voi? Nu vreau ca masina voastra sa ma faca sa cred ca sint Napoleon, Hitler sau Marylin Monroe! Vreau sa fiu eu insumi! Si sa simulati existenta fericita a lui Ion Castoiu! Scrie clar in prospect!

Fii oricine! Noi iti garantam fericirea!

- Si ce ar trebui sa simulam? Un amarit de boschetar care a furat probabil banii...

- Ba ii string de trei saptamini, de cind mi-am vindut ciinele, pe Miluta! Unde mi-i fericirea?!

S-au certat pret de vreo trei ore, timp in care Ion a dat telefon si unui avocat pe care il avea la mina de cind ii plasase in pat o fata de treispe ani. Pina la urma i-au montat electrozii si au rulat programul. Aparatele aratau atit de clar ca Ion este nefericit incit m-am prins pina si eu, care ma concentram iarasi la fusta fitei aleia din lift. Ion era acelasi: nepasator, deloc in stare sa-si organizeze viata. Ba chiar am impresia ca, in simularea lor, s-a descurcat mai prost decit in viata reala. Cred ca nu a ajuns la treizeci de ani...

Milionul de credite ni l-au dat dupa o luna. Acum avem o sera in care am pus citiva puieti de prun, care au costat fiecare cit o casa. Cica au dezghetat nu stiu ce ca sa-i produca. Avem si un bec care imita soarele si care ne costa pe ora banii pe care ii mincam odinioara intr-o saptamina. Eu nu-mi mai aduc aminte bine Soarele, dar cred ca asa era...

Acum asteptam sa infloreasca prunii. Din parcare am adunat cazanelul si o teava de cupru pe care am indoit-o in spirala. Am angajat-o si pe fata aia de i-am bagat eu mina sub fusta... Am avut inspiratie, nu gluma, stiau ele degetele de ce se duceau mereu acolo!

Bineinteles ca l-am intrebat pe Ion de ce programul ala care e in stare sa faca pe oricine fericit a dat gres cu el.

- Incultura, mai Vasile. Incultura. Pai ce, crezi ca smecherul ala cu fundul tocit de scaunul unde isi scrie simularile a auzit vreodata de tuica de

prune? Ca pe mine numai tuica de prune ma poate face fericit! Am stiut dintotdeauna ce-mi doresc: sa fac propria mea tuica de prune.

Ca sa vopseasca imaginea companiei, acum il plimba prin toata lumea pe Ion si-l dau de exemplu. Spun ca e singurul om care a parasit nefericit simularea lor si de aceea incearca sa-i asigure bunastarea in lumea reala. Sa-l faca adica fericit pe lumea asta si nu in masina lor. De fapt cred ca l-au angajat pe post de copoi, ca sa-i pazeasca de cei care ar mai putea cistiga despagubiri. Si, oricum au bagat o clauza ca nimeni nu poate sa le ceara sa fie el insusi. Cica fericirea este atunci cind esti de fapt cu totul altcineva decit in realitate.

Eu sint insarcinatul lui personal pentru sera cu pruni. Astept sa infloreasca pomii si incerc sa-mi imaginez fructele. Si, cind ma plictisesc ma gindesc la ce mi-a spus Ion:

- Cine ar fi crezut, mai Vasile, ca vom ajunge sa bem tuica de prune de pe urma singurului nostru talent?

Nu prea am inteles ce vroia sa spuna cu chestia asta, dar am timp sa ma dumiresc. Am auzit ca prunii infloresc greu. Asa, ca fericirea lui Ion.